

GÁL LÁSZLÓ

A NYÁRFA, A VÍZ ÉS AZ EMBER

Hullatta csak havát egyre,
szállt a puha nyárhópehely
s állt a parton, büszke, árva,
koronás, havas fejével,
barátom, az öreg nyárfa
s beszélgettünk hajnaltájban.

Hogy mit gondol és mit érez,
és ha szólna, vajh mit szólna
öt országnak szép vizéhez,
roppant ölü, ős Dunához?

Most csupa béke ez a hajnal,
béke a vízen, béke magamban,
de ugye tudjuk, te öreg nyárfa,
rettenet készül szúvas agyakban,
valahol messze és közel.

Csak hull a nyárfa súlytalan könnye,
csak hallgat a bölcs fa, a jó, a derék,
fölöttünk egyre kékül az ég
s talán e kékség a felelet?

Most felébred egy sugár a vízen,
aranyból van e csókvörös sugár,
az anyja küldte, jóreggelt mondani,
az edésanyja, eperléző nyár.

Átfut a vízen, már ideérkezett,
már csókolja a vén fa homlokát,
azután játszva és nevetgélve,
belekóstol a kávéscsészémbe
s már a szomszédom ablakán ragyog.

Sokan vagyunk már: az öreg nyárfa,
az ötnyelvű víz, a napsugár
és ez a hősi nyári reggel,
amely elűzte az éjszakát.

*És most már mindegy, hogy Nevadában,
a tömjénes nevű szigeten,
vagy akár a messzi Szibériában
hegyeket zúz szét a félelem
és a kettéhasadt értelem.*

*Mindegy. A reggel győzni fog megint,
mert mindig győzi a csúf éjszakát
és állni fognak a parton a fák
és vidám hópelyhékkel dobálják
a kacagó gyermekeket azért is.*

*És mikor ismét szállt az alkony,
öreg fején fehér pehellyel,
így szólt a vén fa a Dunaparton:
jó éjszakát, aludj nyugodtan,
holnap is beköszönt a reggel.*

MIODRÁG PÁVLOVICS

KÖMŰVESEK

*Nevada? Közönséges sivatag.
Láttad-e? Ha nem is, tudod,
hogy minden sivatag egyforma;
the waste: the waste remains and kills.
Atombombák robbannak rajta.
Közönséges atombombák. Almák.
Almák fa és kígyó nélkül.
Homoksugarak fröccsennek az égig, —
íme ez látható a fotográfián.
Egy természetes asszony a ködben. Az emberek
állnak és nézik tisztes távolságból.
10 mérföld, írja. A kaktuszok állnak.
Ők tán fel sem fogják. Csak szűrnak.
Üres tányér a sivatag, amelyből
fa nő. Amelyből fa robban.
A fa mellett mindig egy asszony áll.
Vonzó. Az emberek meglegedetten szélednek szét.
A XX. század második fele. Nagyszerű.
Mindenkinek megvan a maga bombája.*